

บทที่ 1 บุรุษผู้มาสู่ขอ

“ฮือ ๆ ๆ ไม่เอา! ข้าไม่แต่งกับบุรุษอัปลักษณ์ผู้นี้! ท่านพ่อ ท่านแม่ พวกท่านไล่เขาไปเดี๋ยวนี้! ข้าไม่แต่งกับเขา! ข้าจะเป็น ภรรยาของชีวไฉ¹ ไม่ใช่สะใภ้ชานา!”

แม้วันนี้โรงสอนตำราจะปิดทำการ แต่ลานด้านหลังของ โรงสอนตำราตระกุกถึงที่ปกติมักเงียบสงบ เวลานี้กลับเต็มไปด้วย เสียงเอะอะโวยวาย

เถียนฮวนกับถึงชื่อผู้เป็นมารดา นั่งอยู่ข้างโต๊ะอาหาร กินข้าวที่เหลือจากครอบครัวท่านลงไปพลาง ฟังเสียงร้องไห้ คร่ำครวญในบ้านของถึงหรือซึ่งเป็นญาติผู้พี่ไปพลาง

เสียงร้องไห้คร่ำครวญไม่ขาดสายจนหูอื้อ เถียนฮวนได้แต่ ถอนหายใจอยู่ในใจ

เฮ้อ! หนวกหูจะตายอยู่แล้ว

¹ ชิวไฉ คือ คำที่ใช้เรียกผู้ที่สอบผ่านในระดับท้องถิ่น

นางกินโจ๊กจืดชืดในถ้วยหมดย่างรวดเร็ว ก่อนจะลุกขึ้น
เก็บถ้วยชาม

หญิงสาวฉวยโอกาสนั้น แอบเหลือบตาไปมองบุรุษ
ที่ยืนอยู่กลางลาน

ตั้งแต่เช้าตรู่ ชายผู้นี้ก็ปรากฏตัวอยู่หน้าประตูบ้าน
ตระกูลถึง มือหนึ่งหิ้วกระต่ายตัวอ้วน อีกมือถือกระตาสีเหลือง
เก่าๆ กับหยกหนึ่งชิ้น บอกว่าจะมารับตัวภรรยา

ทันใดนั้น ครอบครัวท่านลุงก็ราวกับน้ำเย็นหยดลงบน
หม้อน้ำมันเดือดพล่าน ระเบิดตูมตามขึ้นมาในบัดดล

ทว่าชายผู้นี้...ตั้งแต่ก้าวเข้าสู่ลานหลังบ้าน ก็ยืนนิ่ง
อยู่ตรงนั้นไม่ไหวติง

ท่านลุงกับท่านป้าสะใภ้ไม่ได้เชิญให้เขานั่ง เขาก็ยืนอยู่
อย่างซื่อสัตย์ ไม่ขยับไปไหนอยู่ครึ่งค่อนวัน

ยิ่งกว่านั้น แม้จะได้ยินเสียงกรีดร้องดังลั่นของถึงหรือ
จากในห้อง สีหน้าของเขาก็ไม่เปลี่ยนไปแม้แต่หน่อย ใบหน้า

เรียบเฉย ไม่ปรากฏทั้งความสุขหรือเศร้า รวากับคนที่ถูกถั่งหรือ
ตำว่าอยู่นั้นไม่ใช่เขา

“เฮ้อ! อี้เจียเออร์² ก็เกินไป ไม่ว่าอย่างไร นางก็ไม่ควร
พูดจาแบบนี้กับเขา!” ถังซื่อเอ๋ยพึมพำขึ้นหลังจากเก็บถ้วยชาม
เข้าไปในครัวแล้ว

เถียนฮวนแม่ริมฝีปากแน่น หลังเก็บถ้วยชามเรียบร้อย
ก็หยิบถ้วยเก่าๆ ใบหนึ่ง รินน้ำต้มเย็นๆ จนเต็ม แล้วถือ
เดินออกไปยื่นให้ชายผู้นั้น

ชายผู้นั้นเงยหน้าขึ้น สายตาเต็มไปด้วยความตกใจ
แต่เถียนฮวนเพียงยิ้มบางให้เขา “ดื่มน้ำสักหน่อยเถอะ
ดับกระหายได้”

“ขอบคุณ”

เขากล่าวคำขอบคุณด้วยความจริงใจ รับถ้วยน้ำ
ไปกระดกดื่มจนหมด

² เจียเออร์ คำเรียก เด็กหญิง หรือ เด็กสาว

เถียนฮวนจึงสังเกตได้...น้ำเสียงของเขาใสกังวานเป็นพิเศษ
ฟังแล้วรู้สึกสบายหูมาก

พอมองให้ชัดอีกครั้ง นางก็พบว่าเขาไม่ได้ซีริวซีเหร่
อย่างที่ถึงหรือพูดเลยแม้แต่หน่อย

เขาตัวสูง ใบหน้าแม้จะเปรอะเปื้อน แต่ดวงตาคู่นั้น
กลับดำขลับราวกับหินเฮยเย่า³ ลึกล้ำอย่างหาคำเปรียบมิได้!
เพียงจ้องมองก็เหมือนจะดูดวิญญาณคนเข้าไปได้เลย!

และที่สำคัญ...

หืม?

เมื่อสายตากวาดผ่าน นางก็พลันเห็นรอยแผลยาว
พาดจากหางตาไปถึงหลังใบหูของเขา

อย่างนี้เอง สิ่งนี้ทำให้ถึงหรือรังเกียจเขา

เพียงแต่รอยแผลนั้นไม่ใช่สีเทาน้ำตาลอย่างแผลเป็น
แต่เป็นสีชมพูอมเนื้ออ่อนๆ ราวกับแผลที่เพิ่งสมาน!

³ หินเฮยเย่า คือ หินออบซิเดียน

รอยเช่นนี้อาจเพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน ยังอยู่ในระหว่าง
การฟื้นตัว หรือไม่...

“ข้าไม่สน! ข้ารู้จักตระกูลกู่ที่หมู่บ้านกานสุ่ยดี ไม่ใช่แค่
เปิดโรงสกัดน้ำมันหрокหรือ พวกเขาร่ำรวยก็จริง แต่เงินนั้น
เกี่ยวอะไรกับเขาด้วย! เขาเป็นแค่เด็กที่ทำงานปูของเขาเก็บมาจาก
แม่น้ำ ไม่ใช่ลูกหลานแท้ๆ ของตระกูลกู่! หากต่อไปต้องแยกบ้าน
แยกทรัพย์สิน เขาก็ไม่มีสิทธิ์อะไรทั้งสิ้น! ถ้าข้าแต่งกับเขา ต่อไป
ข้าก็ต้องไปกินลมตะวันตกเฉียงเหนือ⁴ อีกทั้งเขายังอัปลักษณ์
ยิ่งนัก...ท่านพ่อ ท่านแม่ พวกท่านอย่าผลักข้าลงกองไฟเลย!”
ถึงหรืออ่อยด้วยน้ำเสียงแหลมสูงกว่าเดิม

เสียงที่ดังขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้เถียนฮวนสะดุ้งโหยง

ทันทีที่นางได้สติและหันกลับมา ก็พบว่าตนเองจ้องมอง
ชายผู้นั้นอยู่นานครู่ใหญ่แล้ว

ปัง!

⁴ กินลมตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นสำนวนจีน หมายถึง อดอยาก ไม่มีจะกิน

ทันใดนั้น ประตูเรือนฝั่งตะวันออกก็ถูกเปิดออก ผู้เฒ่าถึงผู้เป็นตาของเถียนฮวนคำไม้เท้าเดินกะโผลกกะเผลกออกมาด้วยความโกรธจัด

“ในอดีตข้าเคยตกลงไปในแม่น้ำที่ทั้งลึกและเย็นยะเยือก ผู้คนมากมายบนฝั่งล้วนตกใจจนไม่กล้าขยับ เป็นพื้ที่กระดูกตกลงน้ำช่วยชีวิตข้าขึ้นมา บุญคุณใหญ่หลวงเช่นนี้ ข้าคนเดียวตอบแทนไม่หมด จึงเป็นฝ่ายเสนอให้สองตระกูลเกี่ยวดองกันชาตินี้ดีแล้ว หลานชายของพื้กู๋โตเป็นหนุ่ม ชายผู้นี้ถือของที่ขามอบด้วยมือเมื่อหลายปีก่อนมาขอเจ้าตามคำมั่นสัญญา แต่พวกเจ้ากลับทำกับเขาเช่นนั้น! ข้าบอกไว้เลย เรื่องแต่งงานนี้ข้ายอมรับ พวกเจ้าก็ต้องยอมรับด้วย! อี้เจียเออร์ วันนี้เจ้าต้องแต่ง!”

“ข้าไม่แต่ง! ข้าไม่แต่ง!”

ถึงหรือเถียนกระแทกเท้าออกมาจากในเรือน นางผลักเถียนฮวนออกไปให้พ้นทางแล้วพุ่งเข้าหาชายผู้นั้นทันที

“ชาวบ้านเหม็นสาบ หน้าตาน่าเกลียด บอกไว้เลย ข้าไม่มีวันแต่งกับเจ้า เลิกหวังได้เลย!”

“เจ้าเด็กอกตัญญู! ข้าจะตีเจ้าให้ตาย!” ผู้เฒ่าถึงโกรธจนยกไม้เท้าขึ้นหมายจะฟาดนาง

ถึงหุอิ้แหกปากร้องให้ลั่นทันที

หวังชื่อผู้เป็นมารดารีบวิ่งมากอดบุตรสาวไว้ “ท่านพ่อจะดูอี่เจียเออร์ทำไมกัน นางเป็นเด็กมีความรู้ มีมารยาท ไม่แพ้คุณหนูตระกูลใหญ่ในตำบล ลูกสาวที่ข้าเลี้ยงมาอย่างทะนุถนอมถึงเพียงนี้ ท่านจะใจร้ายปล่อยให้นางไปแต่งกับคนเช่นนั้นได้ลงคอหรือ ไม่กลัวว่าแต่งไปไม่นาน นางจะถูกพวกคนหยาบกร้านในบ้านนั้นกลั่นแกล้งจนตายหรืออย่างไร”

ถึงหุอิ้ได้ยินก็ยิ่งสะอื้นให้ “ท่านแม่เจ้าคะ ข้าไม่แต่ง! ให้ข้าแต่งกับคนเช่นนี้ ข้ายอมตายเสียยังดีกว่า!”

พูดจบ นางก็ผลักรหวังชื่อออก แล้วพุ่งหัวไปทางฝาผนังด้านหน้า

“อี่เจียเออร์ อย่างนะ!” หวังชื่อเห็นดังนั้นก็รีบพุ่งเข้าไปกอดบุตรสาวไว้

ถึงหรุอิ้ตั้นสุดแรง ทั้งสองแม่ลูกล้มกลิ้งลงไปบนพื้น
กอดกันร้องไห้ระงม

สภาพนั้น รวากับผู้เฒ่าถึงบังคับบุตรสาวชาวบ้านขายตัว
ก็ไม่ปาน

ผู้เฒ่าถึงโกรธจนตัวสั่น หายใจติดขัดจนเกือบจะเป็นลม

“ท่านดาเจ้าคะ!”

เถียนฮวนกับถึงซื้อเห็นท่าไม่ดี จึงรีบเข้าประคองให้เขา
ยืนมั่นคง ถึงซื้อค่อยๆ ลูบอกให้เขาผ่อนคลาย

พอหายใจได้สะดวก ผู้เฒ่าถึงจึงมองหลานสาวที่ยัง
นั่งร้องไห้อยู่กับพื้น “อี่เจียเออร์ ตอนนี้เจ้าร้องไห้ไปก็ไร้ประโยชน์
ข้าเป็นหัวหน้าตระกูล เรื่องแต่งงานของเจ้า ข้าตัดสินใจแล้ว!
เจ้าไปเก็บของ เตรียมตัวออกเรือน!”

“ไม่เจ้าคะ! ข้า...ข้ามีคนที่ข้าชอบแล้ว! พวกเรายังแลก
ของแทนใจให้กันด้วย! อีกไม่นานเขาจะมาขอข้าแต่งงาน!”

ถึงหรุอิ้เผลอร้องดังลั่นออกมา

ทุกคนในลานต่างงงเป็นไก่ตาแตก แม้แต่ภูฉางσύที่ยืนนั่ง
ราวเสาไม้ก็ยังขมวดคิ้วขึ้นมา ถึงหรุอิ้เซิดหน้าขึ้น “ท่านปู่
ข้าขอบคุณชายเงินที่อยู่ใต้บถ ปีก่อนเขาเพิ่งสอบได้เป็น
ชีว้ไฉ! ท่านว่าหลานเขยชีว้ไฉกับหลานเขยชาวบ้าน อย่างไหน
ดีกว่ากัน”

“เจ้า...เจ้ากล้าลอบคบหากับผู้น้อยอย่างนั้นหรือ ข้าจะตีเจ้า
ให้ตาย!”

ผู้เฒ่าถึงโกรธจัดยกไม้เท้าฟาดใส่หาง ถึงหรุอิ้กรี๊ดร้อง
แล้วหลบไปอยู่ด้านหลังบิดามารดา

ถึงซานเห็นดังนั้นก็รีบยกมือกันไม้เท้าของผู้เฒ่าถึงเอาไว้
“ท่านพ่อ หากอี่เจียเออร์ไม่อยากแต่ง ท่านก็อย่าบังคับนาง
เลยนะขอรับ ไม่อย่างนั้นงานมงคลจะกลายเป็นงานอวมงคล
จะไม่ดีเอานะขอรับ!”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร เจ้าคิดจะบีบให้ข้าเป็น
คนไร้สัจจะอย่างนั้นหรือ ถึงซาน เจ้าอ่านตำราสอนหนังสือ
มาหลายปี สุดท้ายก็กลืนลงท้องไปแล้วหรือไร!”

“ท่านพ่อ ข้าก็ไม่อยากให้เป็นอย่างนี้ แต่คุณชายเงิน
ทั้งฉลาดทั้งเก่งกาจ แม้แต่หลี่จวีเหริน⁵ ในตำบลยังเอ่ยปากว่า
เขาเป็นคนที่มีความจะสบเป็นจวีเหรินได้มากที่สุดในบรรดา
ปัญญาชนของตำบลนี้ แล้วก็...ถึงจะไม่มีอีเจียเออร์ แต่ในบ้านเรา
ก็ยังมีสตรีวัยปักปิ่นอยู่อีกคนหนึ่งไม่ใช่หรือขอรับ” ถังซานเอ๋อ
เสียงเบา สายตาค่อยๆ เคลื่อนมาหยุดอยู่ที่เถียนฮวน

ทันใดนั้นเอง เถียนฮวนก็รู้สึกได้ถึงสายตาของทุกคน
ในห้องที่จับจ้องมาทางตน!

ถังหู่อี้ถึงกับแผดเสียงร้องทันที “ใช่แล้ว! ฮวนเจียเออร์
ก็อายุไล่เลี่ยกับข้า ถึงเวลาแต่งงานได้แล้ว อีกอย่าง...ดูจาก
สภาพของนางตอนนี้ก็อย่าหวังจะหาสามีดีๆ ได้ บังเอิญยิ่งนัก
นางกับเจ้าคนแซ่กู่นี้ก็เหมาะสมกันดี! เช่นนั้นก็ให้นางแต่ง
ไปแทนข้าเถอะ!”

“พวกเจ้า...พวกเจ้าพูดเพ้อเจ้ออะไรกัน! ฮวนเจียเออร์
แซ่เถียน ไม่ใช่คนตระกูลถึงเสียหน่อย!” ผู้เฒ่าถึงตวาดเสียงต่ำ

⁵ จวีเหริน คือ คำที่ใช้เรียกผู้ที่สอบผ่านในระดับมณฑล

“แต่ตระกูลเถียนก็ไม่ใช่ใครแล้ว! ตอนนี้นางมาอาศัย
กินอยู่ที่บ้านเราตั้งหลายปี ก็ถือว่าเป็นคนตระกูลดังครึ่งหนึ่งแล้ว
ให้นางแต่งงานไปก็ไม่ได้เห็นแปลกตรงไหน” หวังชื่อผู้เป็นป้าสะใภ้
กล่าวเสริมเสียงเบา จากนั้นก็หันไปยิ้มให้เถียนฮวน “ฮวนเจียเออร์
เจ้าอยู่กับแม่ในบ้านมาหลายปี เข้ากับลุงเจ้าก็ดูแลเจ้าดีใช่ไหมแล้ว
ตอนนี้บ้านข้าลำบาก เจ้าไม่คิดจะช่วยหน่อยหรือ”

“พวกเจ้าสองแม่ลูกหยุดพูดจาเพื่อเจ้าไปเลยนะ!”

ถังซานรีบตะคอกเสียงต่ำ คว่าแซนเถียนฮวนดังออกไป
ทางด้านข้าง “ฮวนเจียเออร์ อย่าไปฟังคำไรสาระของป้าสะใภ้
กับญาติผู้พี่เจ้าเลย เพียงแต่...ชายผู้นี้ญาติผู้พี่เจ้ารับไม่ได้
หากจะถอนหมั้น คงต้องเสียเงินก้อนโต เจ้าก็รู้ว่าฐานะบ้านเรา
ไม่สู้ดีนัก มิเช่นนั้นเจ้าจะเอาตำรับลับของตระกูลเถียนที่มีอยู่ในมือ
ออกมาสักหนึ่งตำรับไปขาย เอาเงินมาให้ข้ายืมก่อนได้หรือไม่
พอปีหน้าเด็กนักเรียนจ่ายค่าเล่าเรียน ข้าจะรีบคืนให้เจ้าทันทีเลย!”

หัวใจของเถียนฮวนพลันเย็นเยียบ

แม้แต่เวลานี้ถังซานยังมีวาทะคิดจะตะครุบเอาตำรับลับ
ของตระกูลนาง!

บทที่ 2 แต่งแทนผู้อื่น

“ข้าบอกพวกท่านไปหลายครั้งแล้วมิใช่หรือ กฎของ
ตระกูลเถียนคือต้องส่งต่อตำรับลับให้บุรุษมิใช่สตรี เพราะฉะนั้น
ต่อให้มีตำรับลับ ก็ไม่มีทางตกมาถึงมือข้า ไม่เช่นนั้นสามปี
ที่ผ่านมา ข้ากับท่านแม่จะต้องลำบากทำงานเย็บปักจนตีกดื่น
อย่างนั้นหรือ”

สีหน้าของถึงซานเปลี่ยนไปในทันที

“เช่นนั้นตอนนี้จะทำเช่นไรดี ญาติผู้พี่ของเจ้างดงามยิ่งนัก
จะปล่อยให้นางแต่งเข้าตระกูลกู๋ ใช้ชีวิตอย่างลำบากตรากตรำ
จริงๆ หรือ”

ชัดเจนว่าถึงซานกำลังต่อรองให้เถียนฮวนเลือกกระหว่าง
แต่งงานแทนถึงหรือ กับมอบตำรับลับของตระกูลเถียน

เถียนฮวนแค้นหัวเราะ “ท่านลุงกับท่านป้าสะใภ้อุปการะ
ข้ากับท่านแม่มาสามปี มีบุญคุณใหญ่หลวงที่ชาตินี้ทั้งชาติ
ข้าก็มีอาจตอบแทนได้ ตอนนี้ข้ามีเพียงชีวิตนี้ที่ยังพอมีค่า

ถ้าพี่หรือไฉ่ยินดีจะแต่ง ข้าก็จะแต่งแทนนาง! แต่หลังจากเรื่องนี้ระหว่างเรารู้ว่าได้ชดใช้กันหมดแล้ว ข้ากับท่านแม่จะไม่ติดหนี้บุญคุณพวกท่านอีก!”

ก็แค่แต่งงานแทนมิใช่หรือ นางยอมแต่งอยู่แล้ว!

“ดียิ่งนัก! นางตกลงแล้ว!”

ทันทีที่ได้ยิน ถังหรือก็ปรบมือด้วยความยินดี กระโดดโลดเต้นอย่างร่าเริง

ถังซานขมวดคิ้ว หันไปมองกู่ฉางσύด้วยสีหน้าไม่พอใจ “เจ้ามารับเจ้าสาว เราก็ให้เจ้าสาวไปหนึ่งคน แบบนี้ก็พอแล้ว ไฉ่ใหม่”

ส่วนคำพูดสุดท้ายของเถียนฮวน พวกเขาทำเป็นไม่ได้ยิน

กู่ฉางσύมองเถียนฮวน ก่อนจะพยักหน้า “ตกลง”

การแต่งงานนี้จึงถูกตัดสินลงด้วยประการฉะนี้

เถียนฮวนอยู่บนหลังของกู่ฉางส่วย นางสวมกระโปรงสีแดงเข้มของถังหฺรูอี คลุมผ้าคลุมหน้าสีแดงไว้ มองถนนในหมู่บ้านหลิงเจวี่ยนเบื้องล่างที่ค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป ในสายตาไปอย่างเลื่อนราง ต่อมาสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยทยอยปรากฏขึ้นตรงหน้า ราวกับอยู่ในความฝัน

ตอนเช้ากู่ฉางส่วยบอกว่าเขามารับเจ้าสาว ก็มารับเจ้าสาวจริง

เขามาถึงในวันนี้ ก็หมายความว่าเขาจะพาเจ้าสาวกลับบ้านในวันนี้!

เมื่อเห็นชื่อของตนเขียนเคียงคู่กับกู่ฉางส่วยในหนังสือสมรส นางจึงได้รู้ว่าชายผู้นี้อายุยี่สิบปีเข้าไปแล้ว

อายุเท่านี้ที่หมู่บ้านถือว่าเป็นบุรุษโตอายุเยอะ การที่เขาไม่เลือกเจ้าสาวก็ไม่แปลก ขอแค่ได้เจ้าสาวสักคนก็พอใจแล้ว

ก่อนที่กู่ฉางส่วยจะมารับเจ้าสาวครั้งนี้ บิดามารดาของเขาก็ประกาศไว้แล้ว...ครอบครัวพวกเขามีคนมาก รายจ่ายเยอะ ไม่มีเงินเหลือ ดังนั้นจึงไม่มีสินสอดให้เจ้าสาว ส่วนสินเดิมของเจ้าสาวก็ขึ้นอยู่กับครอบครัวของนาง

ถ้าให้รับไว้ ถ้าไม่ให้ก็ไม่ว่าอะไร

ขบวนรับเจ้าสาวอะไรนั่นก็อย่าได้หวัง พวกเขาเป็นคนใช้ชีวิตจริงจัง ไม่ทำเรื่องไร้สาระพวกนั้น!

เรื่องราวจึงกลายเป็นเช่นนี้

ลงชื่อในหนังสือสมรส สวมกระโปรงแดงตัวใหม่ของ
ถังหู้ที่ป้าสะใภ้คันเจอออย่างรีบร้อน คลุมผ้าคลุมหน้า จากนั้น
นางก็ถูกก๊อจางσύแบกขึ้นหลัง ‘แต่ง’ เข้าตระกูลก๊อไป

บ้านตระกูลก๊อตั้งอยู่ในหมู่บ้านกานσύของตำบลสี่โถว
ห่างจากบ้านตระกูลถังในหมู่บ้านหลังเจี๋ยนแห่งตำบลจิงอัน
ระยะทางรวมกว่าหลายสิบหลี่⁶ ต้องข้ามตำบลหนึ่งไปกว่าจะถึง

พวกเขาจึงออกเดินทางทันทีหลังจากกินมื้อกลางวัน
ที่บ้านตระกูลถัง เดินทางตั้งแต่บ่ายยันค่ำ จนพระจันทร์ลอยสูง
ถึงครึ่งฟ้า ถึงได้เดินทางมาถึงหมู่บ้านกานσύในที่สุด

⁶ หลี่ หน่วยวัดระยะทางในระบบจีนโบราณ 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

พอเข้าสู่หมู่บ้าน กู้ฉางส่วยก็ยังแบกนางเดินต่อไปอีกร้อยก้าว จนมาถึงหน้าลานบ้านที่อบอวลด้วยกลิ่นน้ำมันจันทน์เวียนหัว

กู้ฉางส่วยเดินไปเคาะประตูหน้าบ้าน เคาะติดกันกว่าสิบครั้ง จึงได้ยินเสียงตอบรับเจือด้วยความหงุดหงิดดั่งขึ้น

“มาแล้วๆ! มีดคำปานนี้ ใครกินอ้อมแล้วไม่รู้จักอยู่หนึ่งถึงได้มาเคาะประตูขอซื้อน้ำมัน!”

เสียง ‘แอ๊ด’ ดังขึ้นเบาๆ เมื่อประตูถูกเปิดออก คนที่ถือตะเกียงน้ำมันอยู่เงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าหม่นหมองลงทันใด

“เจ้ากลับมาเร็วขนาดนี้เชียว พาเจ้าสาวกลับมาด้วยแล้วหรือ”

“อ้อม” เดินทางตั้งแต่บ่ายจนถึงค่ำ ในที่สุดกู้ฉางส่วยก็เอ่ยนามคำหนึ่ง

เขาก้าวข้ามธรณีประตูที่สูงลิบ แล้วจึงค่อยๆ วางเทียนสวนที่อยู่บนหลังลง

“เฮอะ! เจ้ากลับมาพร้อมคนจริง ๆ ด้วย! ดีเลย แบบนี้ บ้านเราก็ประหยัดเงินไปก้อนหนึ่ง!” เจียงซือ มารดาของกู่ฉางสู่ย เอ่ยเสียงเรียบ แล้วหันไปตะโกนว่า “พ่อของลูก ออกมาเถิด! สู่ยเกอเอ๋อร์⁷ พาภรรยากลับมาแล้ว!”

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงโกลาหลดังมาจากในบ้าน ครูเดียว คนกลุ่มหนึ่งก็วิ่งออกมากันหมด

เถียนฮวนเงี้ยวพึงนับดู พบว่ารวมเจียงซือแล้วมีอยู่ห้าคนพอดี

ครอบครัวห้าคนนี้มายืนเรียงแถวกัน สายตาทั้งห้าคู่ จ้องนางตั้งแต่หัวจรดเท้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ละสายตาเหมือน มีดแหลมจ้วงแทงเข้ามาไม่หยุด ทำเอาเถียนฮวนรู้สึกไม่สบายตัว เอาเสียเลย

ทันใดนั้น เกร่างสูงใหญ่ก็ขวางอยู่เบื้องหน้านาง สายตา เสียมารยาทเหล่านั้นจึงถูกกดบังไปสิ้น

จากนั้น เสียงใสชัดเจนก็ดังขึ้นอีกครั้ง “ท่านพ่อ ท่านแม่ นี่คือการยาของข้า”

⁷ เกอเอ๋อร์ คำเรียก เด็กชาย หรือ เด็กหนุ่ม

หัวใจของเถียนฮวนพลันอบอุ่นขึ้นมา

บรรยากาศตึงเครียดรอบกายก็คลี่คลายลงหลายส่วน

กู้อัน บิดาของกู่ฉางส่วย พยักหน้าเบาๆ

“ในเมื่อพากลับมาแล้ว เช่นนั้นก็กราบไหว้ฟ้าดินกันเถิด!
เมื่อไหว้เสร็จ งานแต่งงานนี้ก็ถือว่าเสร็จสมบูรณ์”

หา? แค่นี้หรือ

ไม่มีโตะบูชา ไม่มีรูปเทيان ไม่มีเลี้ยงแขกเหรื่อ ไม่มีแม่แต่
แสงสว่าง เพียงแค่กราบไหว้ฟ้าดินท่ามกลางความมืด เช่นนี้ถือว่า
แต่งงานกันแล้วหรือ

เถียนฮวนพลันรู้สึกเย็นวาบในใจอีกครั้ง

แม้ความหนาวเหน็บจะเกาะกินจิตใจมากเพียงใด นางก็ยัง
ถูกมือคู่นั้นจุดลงให้คุกเข่ากราบไหว้ฟ้าดินจนได้

เมื่อพิธีกราบไหว้ฟ้าดินเสร็จสิ้น ผ้าคลุมหน้าเหนือศีรษะ
ก็ถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว ภาพตรงหน้านางจึงแจ่มชัดขึ้นมา
ในทันที

กระทั่งถึงเวลานั้นเอง เกียนฮวนจึงได้เห็นภาพตรงหน้า
อย่างชัดเจน...นอกจากก๊วนงสู่ยซึ่งกลายเป็นสามีของนางแล้ว
ยังมีสตรีร่างอ้วนกลม ชายวัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่กำยำ
และเด็กอีกสามคน

เด็กสาวสองคนอายุราวสิบสามสิบสี่และสิบเอ็ดสิบสอง
ส่วนอีกคนเป็นเด็กชายตัวเล็ก ดูแล้วอายุน่าจะไม่ถึงสิบขวบ

คนเหล่านี้คือบิดามารดาและพี่น้องของก๊วนงสู่ย

ขณะเกียนฮวนกำลังสำรวจพวกเขา ทั้งหมดก็มองนางกลับ
ด้วยสายตาประหม่นเช่นกัน

ก๊วนผู้เป็นบิดามองแล้วพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ

“นี่คือบุตรสาวของถังชีวไฉนั้นหรือ หน้าตาก็พอดูได้อยู่”

“นางแซ่เกียน” ก๊วนงสู่ยเอ่ย

ทั้งห้าคนถึงกับชะงักไป

เกียนฮวนรีบอธิบาย “ท่านพ่อ ข้าชื่อเกียนฮวน ถังชีวไฉ
ที่พวกท่านพูดถึงเป็นท่านลุงของข้า”

“อ้อ แซ่เถียนหรือ อา ข้านี่ก็ออกแล้ว! เจ้าคือบุตรสาวของหมอเถียนผู้นั้นที่เมื่อสามปีก่อนเป็นต้นเหตุให้มารดาของท่านเจ้าเมืองเสียชีวิตใช่หรือไม่ ข้าจำได้ว่าน้องสาวของถั่งซิวไฉ่แต่งเข้าตระกูลเถียนในอำเภอ ตอนนั้นงานแต่งของบ้านนั้นยิ่งใหญ่มาก คนจากหลายหมู่บ้านในรัศมีสิบหรีแปดตำบลแห่มาดูกันใหญ่ แต่ไม่นานนัก ตระกูลเถียนก็ล่มสลาย บุรุษในบ้านตายเกลี้ยง ข้ายังนึกว่าคนในตระกูลนั้นสูญสิ้นหมดแล้วเสียอีก ไม่คิดเลยว่ายังมีเหลืออยู่อีกคนหนึ่ง!” เจียงซือรายยาวไม่หยุด

ครั้งหนึ่ง ตระกูลเถียนเคยโด่งดังเพียงใด ตอนล่มสลายก็ครึกโครมเพียงนั้น

แม้จะผ่านไปสามปีแล้ว ผู้คนยังคงเล่าขานข่าวลือไม่รู้จบ

กู่ฮวาจื่อ ผู้เป็นน้องสาวสามีก็พยักหน้า “อย่างนี้เอง! ข้ากะแล้วเชียว คนตระกูลถั่งซิวไฉ่เป็นปัญญาชน บุตรสาวที่ถูกเลี้ยงดูอย่างดีถึงเพียงนั้น จะยอมแต่งกับเขาได้อย่างไร แต่ดูตอนนี้ก็เหมาะสมดี บุตรสาวที่ตระกูลล่มสลายกับเด็กที่ถูกเก็บมาจากแม่น้ำ สองคนนี้เหมาะจะเป็นสามีภรรยากันยิ่งนัก แบบนี้ตระกูลเราก็ไม่ต้องกลัวว่าญาติฝั่งภรรยาจะมาเกาะกินอีก!”

ผ้าร้ายที่ผ่านมากถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง แถมยังถูกนำมาพูด
อย่างเปิดเผยเป็นเรื่องขบขัน เกียนฮวนรู้สึกเจ็บแสบกลางอก
นางรีบกำมือแน่น สะกดกลั้นไม่ให้ร่างกายตัวเองสั่นเทา

ขณะนั้นเอง มือใหญ่แข็งแรงข้างหนึ่งก็ยื่นมาจับข้อมือ
นางไว้

บทที่ 3 ปกป้องภรรยา

กระแสดมอุ่นร้อนสายหนึ่งแทรกผ่านผิวหนัง ชีมลึกเข้าไปถึงภายในร่างกาย อวัยวะภายในที่เย็นเฉียบของนางจึงพลันอบอุ่นขึ้นมาในพริบตา

“ท่านแม่ น้องสาว คนก็แต่งเข้าบ้านมาแล้ว กราบไหว้ฟ้าดินก็กราบไหว้ไปแล้ว ตอนนี้ตระกูลกู๋กับตระกูลเถียนก็ถือเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว พวกท่านยังจะเยาะเย้ยตระกูลเถียนอีกไม่รู้สึกราวไรสาระไปหน่อยหรือ”

เสียงชัดเจนของกู่ฉางส่วยพลันขัดจังหวะความสนใจของมารดาและน้องสาวของเขา

สีหน้าของเจียงซือซึ่งกำลังสนใจอยู่เปลี่ยนไปทันที นางแก้มทำที่หาวแล้วว่า

“เจ้าสาวเพิ่งเข้าบ้าน คินนี่ก็เป็นคินส่งตัวเข้าหอ! ข้าเก็บข้าวเย็นไว้ให้เจ้าบนโต๊ะ รับประทานอาหารแล้วส่งตัวเข้าหอได้แล้ว พรุ่งนี้ยังมีเรื่องต้องทำอีกมาก!”

ทั้งประโยคนี้นี้ไว้ นางก็รีบดึงกุ้อันจากไป

ลูก ๆ คนอื่นของตระกูลก็เห็นดังนั้น ก็รีบแยกย้ายกัน
เข้าห้องไป

เมื่อเรื่องราวมาถึงขั้นนี้ เทียนฮวนก็รู้สึกซาไปทั้งร่างแล้ว
แม้กระทั่งมุมปากยังคลี่ยิ้มแย้มหยันออกมาเล็กน้อย

ก็จริง

ครอบครัวที่ไม่คิดจะเสียเงินแม่สักเหวิน⁸ ให้กับงานแต่ง
ของบุตรชายคนโต นางจะหวังให้พวกเขาต้อนรับนางด้วย
ความอบอุ่นได้อย่างไร

เพียงแต่...ท่าทีของพวกเขาก็ยังเย็นชาเกินไปอยู่ดี

สามีผู้นี้ของนาง ที่ผ่านมาเขาต้องใช้ชีวิตเช่นไรกันแน่
ในบ้านแห่งนี้

ในใจของนางพลันรู้สึกสงสารเขาขึ้นมา เวลานั้นเอง
มือใหญ่ที่จับข้อมือของนางไว้ก็บีบแน่นขึ้นเล็กน้อย

⁸ เหวิน หมายถึง หน่วยเงินโบราณของจีน 1,000 เหวิน เท่ากับ 1 ตำลึง

“อย่าใส่ใจพวกเขาเลย” น้ำเสียงของเขานุ่มลงอย่างเห็นได้ชัด

ใบหน้าของเถียนฮวนแดงระเรื่อขึ้นมาทันใด คล้ายมีลมวสันต์พัดผ่านกลางใจ อารมณ์หม่นหมองเมื่อครู่พลันจางหายไปมาก

“อืม” นางพยักหน้า

กุ๋ฉางส่ายไม่ทันสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของนาง เพียงยังจับมือนางไว้เช่นเดิม

“ไปกินข้าวกัน”

คนทั้งสองจึงเดินเข้าครัวไปด้วยกัน

บ้านตระกูลกุ๋เปิดโรงสกัดน้ำมัน ดังนั้นในบ้านจึงไม่ขาดน้ำมันทำอาหาร ในครัวมีตะเกียงน้ำมันวางอยู่ด้วย

หลังจากกุ๋ฉางส่ายเข้าไปก็จุดตะเกียงน้ำมัน แล้วจึงยกไปวางที่โต๊ะอาหาร

ด้วยแสงไฟกะพริบแผ่วเบาขนาดเท่าเมล็ดถั่ว เกียนฮวน
จึงมองเห็นอาหารที่คนในบ้านทิ้งไว้ให้กู่ฉางสุ่ยได้ชัดเจนเสียที

เป็นข้าวต้มถ้วยหนึ่ง ซ้ำยังเป็นข้าวต้มที่ต้มจากข้าวเหลือง
ผสมน้ำ!

แม่อูเหมือนเยอะ แต่ในความเป็นจริงมีแค่สามในสิบ
เท่านั้นที่เป็นเม็ดข้าว ที่เหลือล้วนเป็นน้ำทั้งสิ้น ตอนกลืนลงไป
จะรู้สึกเหมือนอึดท้อง แต่ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ท้องที่พองแน่น
ก็จะแฟบลงในพริบตา

ส่วนกับข้าวบนโต๊ะ...ก็ไม่ต้องพูดถึงอีกเช่นกัน เนื้อไม่มี
หลงเหลือ แม้แต่ผักใบเขียวยังมีเพียงแค่พอปูให้เต็มกันถ้วย

พวกเขาทำเกินไปแล้วนะ อาหารแค่นี้นางเป็นสตรี
ก็ยังไม่อิ่ม สำหรับคนรูปร่างสูงใหญ่เช่นกู่ฉางสุ่ย เกรงว่า
แค่ให้ติดชอกฟันยังไม่พอด้วยซ้ำ!

เขาใช้ชีวิตมาได้ยังไงจนถึงตอนนี้กันนะ?

แต่กู่ฉางสุ่ยกลับมีสีหน้าเรียบเฉย

เขาเดินไปที่ตู้เก็บถ้วยชาม หยิบถ้วยหนึ่งใบกับตะเกียบ
สองคู่ ตักข้าวต้มจากชามใบใหญ่ใส่ถ้วยเล็ก แล้วนำทั้งถ้วย
และตะเกียบมายื่นให้เถียนฮวน

จากนั้น เขาก็ยกถ้วยข้าวต้มอีกใบที่เหลือเกินครึ่งขึ้นมาชด
เสียงดังพึดฟาด

เดินทางมานานขนาดนี้ เถียนฮวนก็หิวอยู่ไม่น้อย

ยิ่งไปกว่านั้น ตอนเช้านางกินแค่โจ๊กหนึ่งถ้วย ส่วนมือ-
กลางวันเพราะต้องรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเก็บของเตรียมออกเรือน
จิตใจวุ่นและเต็มไปด้วยความไม่เต็มใจ นางจึงไม่มีอารมณ์
จะกินอะไร ระหว่างทางกลับก็เริ่มหิวแล้ว

ดังนั้นแม้จะเป็นแค่เศษกับข้าว แต่ตอนผัดยังมีน้ำมัน
ไม่น้อย กลิ่นเลยหอมฉุย

ทันทีที่ได้กลิ่น ท้องของนางก็ร้องจ๊อกๆ เถียนฮวน
จึงไม่มัวมานั่งคิดให้ฟุ้งซ่านอีก รีบยกถ้วยขึ้นมากินทันที

เพียงครู่เดียว ทั้งสองก็กินอาหารบนโต๊ะจนเกลี้ยง

พอกินเสร็จ กุ๊ฉางส่ายก็ลุกขึ้นเก็บถ้วยชามวางซ้อนกัน แล้วเดินออกไปล้างที่บ่อน้ำหน้าบ้าน

เขาไม่ได้เอ่ยปากให้นางช่วย เกียนฮวนเพิ่งมาถึง อีกทั้งยามค่าคืนเช่นนี้นางยังดูไม่ออกเลยด้วยซ้ำว่าห้องต่างๆ ในเรือนอยู่ตรงไหน จึงไม่กล้าวิ่งพล่านไปทั่ว ได้แต่ยืนอยู่หน้าห้องครัว ถอดห่อสัมภาระพลางมองชายหนุ่มที่ก้มตัวตักน้ำข้างบ่อน้ำอยู่อย่างนั้น

ไม่รู้ว่ากุ๊ฉางส่ายจะรู้ตัวหรือไม่ว่านางกำลังจ้องมองอยู่ แต่ไม่ว่าจะรู้หรือไม่ เขาก็ล้างถ้วยชามเรียบร้อยอย่างคล่องแคล่ว วางถ้วยชามไว้ข้างหนึ่ง จากนั้นก็ตักน้ำอีกถังขึ้นมา ถอดเสื้อกับกางเกงออก เหลือเพียงกางเกงชั้นในตัวเดียว แล้วก็คว้าถังน้ำขึ้นมาสาดใส่ตัวเองโครมใหญ่

ซ่า!

น้ำจากบ่อสาดกระจาย

ได้แสงจันทร์สีเงิน เกียนฮวนมองเห็นชายหนุ่มถูกสายน้ำเย็นเฉียบรดจนเปียกปอนทั้งร่าง หยดน้ำที่เกาะอยู่ตามตัว

สะท้อนแสงเป็นประกาย เขาในยามนี้ดูแข็งแรงกำยำเต็มไปด้วยพลัง

นี่คือสามีของนาง บุรุษที่จะต้องอยู่ร่วมกันไปชั่วชีวิตจากนี้

หัวใจเถียนฮวนเต้นแรงขึ้นเล็กน้อย แก้มเริ่มร้อนผ่าว แต่แล้วสายตาของนางก็เลื่อนไปเห็นกองฟืนข้างๆ จึงรีบวางห่อผ้าแล้วเดินไปหยิบฟืนมัดหนึ่งขึ้นมา

ฟืนของบ้านตระกูลกุ้ที่มัดไว้ทั้งสูงและหนัก นางอุ้มแล้วลำบากไม่น้อย ขณะที่กำลังออกแรงหอบฟืนกลับเข้าครัว ก็รู้สึกว่ามีฟืนในอ้อมแขนเบาลง

เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นว่ากุ้ฉางσύเป็นคนยกฟืนขึ้นไปเรียบร้อย

เขาไม่พูดอะไรสักคำ เดินนำฟืนเข้าครัวไป แล้วก่อไฟที่เตา ก่อนจะหันมาถามว่า “เจ้าต้องการสิ่งใดอีกหรือไม่”

“ท่านช่วยไปตักน้ำมาให้ข้าถึงหนึ่งเถาะ” เถียนฮวนรีบเอ่ย

กุ้ฉางσύก็เดินออกไป ไม่นานก็หิ้วน้ำถึงใหญ่กลับมาเต็มถึง

เวลานั้น เกียนฮวนล้างหม้อเสร็จพอดี นางสั่งให้กู่ฉางσύย
เทน้ำใส่หม้อ แล้วจุดไฟแรงๆ ใต้เตา

ไม่นานนัก น้ำในหม้อก็เริ่มเดือดปุดๆ

เกียนฮวนไปหยิบอ่างน้ำใบใหญ่ในครัวมาแล้วเทน้ำร้อน
ใส่ลงไป ใส่เกลือลงไปหนึ่งกำมือ แล้วเติมน้ำเย็นลงไปอีกหน่อย
คนให้เข้ากัน พออุณหภูมิน้ำได้ที่จึงพยักหน้าให้กู่ฉางσύย

“นั่งลงเถอะ”

กู่ฉางσύยก็ทำตามอย่างว่าง่าย

เกียนฮวนย่อตัวลง ถอดรองเท้าและถุงเท้าให้เขา
ด้วยมือตนเอง แล้วจุ่มเท้าของเขาลงไปใอ่างน้ำ

น้ำร้อนที่อุ่นจนเกือบร้อนจัดโอบล้อมเท้าทั้งสองไว้ ทำให้
ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มชะงักไปเล็กน้อย

“เจ้าไม่แช่หรือ” เขาถามด้วยความประหลาดใจ

เดิมคิดว่านางต้มน้ำเพื่อตนเองจะได้เช็ดตัว ใครจะคิดว่า
พอน้ำเดือดได้ที่ นางกลับนำมาให้เขาแช่เท้าเสียอย่างนั้น!

เถียนฮวนยกเท้าข้างหนึ่งของเขาชึ้น มือเล็กนุ่มนึ่ง
เริ่มนวดฝ่าเท้าให้ พลังพูดเบาๆ ว่า

“วันนี้ท่านเดินทางกว่าสองร้อยหลี่ แถมขากลับยังต้อง
แบกข้ากลับมาด้วย ตอนนึ่งเท้าของท่านต้องทั้งเมื่อยทั้งบวมแน่
ถ้าคืนนึ่งนี้ไม่แช่ดีๆ ต่อไปอีกหลายวันท่านจะปวดเท้ากับน่อง
ไปหมด อีกอย่าง ถึงท่านจะยังนุ่มนึ่ง การสาดน้ำเย็นใส่ตัว
ตอนอากาศร้อนก็แค่รู้สึกดีชั่วคราว แต่ถ้าทำอย่างนึ่งไปเรื่อยๆ
พออายุมากขึ้นร่างกายท่านจะต้องมีปัญหานึ่งๆ การใช้เท้าร้อน
แช่เท้าเพื่อขับความเย็นออกถือเป็นสิ่งจำเป็น”

ฝ่าเท้าหยาบกร้านถูกมือเล็กนุ่มบีบนวดสลับกันไปมา
หลากหลายท่า ทำให้กู่ฉางรู้สึกปวดหนึบอยู่บ้าง แต่แม้จะปวด
ก็ยังรู้สึกว่ามีคามอบอุ่นแผ่นฝ่าเท้าขึ้นมา

ความอบอุ่นนั้นไหลไปทั่วร่างจนเขาหลับตาลงอย่าง
สบายใจ

พอมองเห็นหญิงสาวที่นึ่งอยู่ตรงหน้า กำลังต้งอกต้งใจ
รับใช้เขาอย่างเต็มใจ หัวใจของกู่ฉางส่ายก็อบอุ่นขึ้นมาอย่าง
ห้ามมิอยู่